

DANIEL MEUROIS-GIVAUDAN

BOLILE KARMICE

*Cum să le recunoaștem, să le înțelegem
și să le vindecăm*

Ediție revizuită

Traducere din limba franceză de
Monica Vișan

Editura For You
București

Tuturor acelora care
au primit deja cunoașterea și
îndrăznesc să își pună adevăratele întrebări.

Tuturor acelora care,
în tăcere,
luminează conștiința
și adevărul zilei de mâine.

Și acelora care iubesc
și care acceptă să treacă
dincolo de limita verbului „a ști“.

Înainte de orice altceva...

De mai bine de douăzeci de ani, se tot studiază natura energetică a corpului uman. Pornind de la anumite tradiții, majoritatea avându-și originea în Orient sau foarte aproape de acesta, numeroși cercetători, terapeuți, scriitori sau compilatori au început să studieze structura subtilă a ființei noastre.

La drept vorbind, era și timpul ca Occidentul nostru, închistat într-o manieră de abordare a vieții extrem de rigidă, să înceapă să se deschidă în fața unor concepte și realități care nu ne sunt accesibile exclusiv prin intermediul celor cinci simțuri pe care le avem.

Contrar opiniei general acceptate, o astfel de tentativă de deschidere, dacă este echilibrată, nu presupune deloc a ne arunca în irațional. Ea chiar face apel la rațiune. Aș spune că necesită, în primul rând, *bun simț*, adică tocmai acel ceva care să ne împiedice să ne cramponăm de niște dogme și de o viziune extrem de limitată cu privire atât la noi înșine, cât și la tot ceea ce ne înconjoară. Acum, în zilele noastre, când devenim tot mai obișnuiți să trăim printre diverse tipuri de unde, să avem de-a face cu holograme, să jonglăm cu lumi virtuale și să vorbim despre

spațiul cibernetic, ar fi ilogic și în niciun caz rațional să nu înțelegem ființa umană altfel decât ca rod al câtorva combinații chimice și al unor influxuri electrice cauzate de un magistral joc al întâmplării.

În ceea ce mă privește, nu a fost vorba despre anumite studii, în sensul clasic al cuvântului, care să mă fi determinat să mă aplec asupra domeniului care constituie esența acestei cărți, ci despre o multitudine de observații „pe viu“, pe care le-am aprofundat ulterior.

Am ajuns să mă intereseze natura subtilă a corpului uman și, în consecință, o abordare neconvențională a stării de sănătate a acestuia pentru că viața m-a dus în această direcție. Cum? Dându-mi încă din copilărie capacitatea de a vedea aura, adică oferindu-mi *un contact direct și concret cu abstractul*.

Atunci când, pe parcursul acestei cărți, voi vorbi despre corpuri subtile, asta nu este nici filosofie, nici teorie. Nu mă refer decât la ceea ce am trăit.

De-a lungul anilor, nu am încetat să constat că ființa umană este, înainte de toate, memorie. O memorie care nu se manifestă doar la nivelul conștiinței, ci care impregnează toate straturile realității sale, până în miezul celei. O memorie care transcende timpul, permițând o altă modalitate de înțelegere a acestuia. Mai exact, o memorie care nu se limitează la spațiul bine circumscris al unei vieți, ci se transmite de la o existență la alta.

Și, tot observând, am ajuns să văd care este realitatea. În primul rând, aceea că sufletul omenesc nu cunoaște doar o singură existență, într-un singur corp, ci se încarnează de foarte multe ori. Apoi, aceea că sufletul își poartă cu el, deși inconștient, amintirile, adică toate calitățile și toate handicapurile. Acestea din urmă sunt cele care pot sta la originea unor mari tulburări de sănătate, numite

„boli karmice“. De aceea, paginile ce urmează pornesc de la ideea că reîncarnarea este o realitate.

Pentru a le înțelege, cititorul trebuie să accepte, încă de la bun început, postulatul existenței vieților anterioare sau, cel puțin, să se arate deschis în fața acestei idei.

După cum vei vedea, scopul meu nu este acela de a demonstra ceva anume și nici de a propovădui cine știe ce doctrină. Pur și simplu, depun mărturie despre niște situații deosebite și pline de semnificații, care sunt de natură să ne facă să reflectăm și să devenim mai conștienți.

Cartea *Bolile karmice* nu li se adresează mai mult celor deja convinși decât scepticilor. În primul rând, este o carte ce trebuie citită cu mintea și cu inima, acceptând să dăm deoparte cât mai multe idei preconcepute, pentru a acumula apoi niște „de ce nu?“. Pe scurt, este un instrument de maturizare și de reflecție. Un instrument util atât terapeuților, cât și celor care suferă de o tulburare inexplicabilă sau profundă și care vor să înțeleagă.

Am vrut să fie ceva simplu și plin de exemple, pentru ca această călătorie, în profunzimea și pe culmile pe care ne poartă, să fie cât mai plăcută și cât mai plină de învățăminte.

Capitolul 1

O primă abordare

Cathy tocmai trecuse pragul camerei mele de lucru. În jur de 40 de ani, foarte îngrijită; din privirea ei străbătea, totuși, un fel de tristețe sau oboseală. Ne întâlneam pentru prima oară. Nu știam nimic despre ea, în afară de ceea ce-mi mărturisise într-o scrisoare.

„De la douăzeci de ani“, îmi scrisese ea, „am niște crize îngrozitoare de astm. În afara câtorva scurte perioade de pauză, toată viața mea a fost marcată de manifestări permanente ale acestei boli. Nimic nu ajută. După cum vă puteți imagina, am încercat totul, am înghițit tot ce se putea, am urmat toate tratamentele posibile. Desigur, au existat momente de acalmie, chiar de ușoară ameliorare, când am crezut că pot scăpa, dar, invariabil, crizele au revenit și acum mă aflu tot în punctul din care am plecat“.

Povestea lui Cathy, cel puțin din ceea ce știam, era una clasică: un post de secretară a directorului unei mici întreprinderi, un soț cu care spunea că este fericită și trei copii, dintre care unul intrase la facultate. În aceste condiții, demersul care o aducea la mine era mai puțin obișnuit. Deschisă la ideea că ființa umană este mult mai mult decât ceea ce scot în evidență biologia și microscopul

ei, ea venise să îmi ceară să îi citesc aura – ca un ultim demers, spunea ea – în încercarea de a-și recăpăta sănătatea. Chiar dincolo de speranța că ar putea avea din nou o viață normală, adică fără mers de urgență la spital și fără să i se mai pompeze cortizon, voia măcar să înțeleagă, atât cât era posibil, cauza acestui handicap.

Citirea aurei a debutat, deci, într-un mod foarte convențional*. Cu ajutorul unui variator de lumină, am creat penumbră în încăperea și Cathy s-a așezat în fața mea, cu spatele rezemat de un perete alb. Dar, după câteva minute consacrate percepției și studierii primelor radiații sau manifestări luminoase ale corpului său, activitatea mea a căpătat o cu totul altă direcție. Nu mai erau rețelele de energie subtilă, care parcurgeau diferitele straturi ale aurei sale, cele care voiau să se manifeste.

Silueta lui Cathy s-a șters din câmpul meu vizual. Un vâl de lumină albă, ca un ecran lăptos, i-a luat locul dintr-odată, într-o fracțiune de secundă, estompând, în același timp, și ambianța camerei mele de lucru. Știind ce avea să urmeze, m-am lăsat în voia acestei stări de fapt. Aproape imediat, pe acel ecran lăptos a apărut o scenă, o scenă în mișcare, în culori, cu sunete, cu reliefuri. Întreaga mea ființă era proiectată nu doar într-un simplu decor, ci într-o acțiune.

Cerul era alb, o atmosferă umedă, și „noi“ ne aflam într-o curte uriașă, ce părea să fie a unei uzine părăsite. La una dintre extremități erau niște clădiri scunde, din cărămidă, acoperite cu tablă. Pe jos era noroi. Băltoace de apă peste tot... Erau multe femei în acea curte. Mergeau

---

* Vezi A. și D. Meurois-Givaudan, *Les Robes de Lumière*, Editura Amrita, 1987. (n. aut.)

sau, mai degrabă, se târau, încolonate spre nu știu unde, supravegheate de niște soldați cu mitraliere în mână. Atmosfera era înfricoșătoare și am înțeles imediat în ce trecut înfiorător mă purta această viziune.

Au urmat alte scene, aproape toate la fel. Privirea mea era când exterioară scenei, ca un aparat de filmat im-personal, când era privirea unei tinere femei, în jur de douăzeci de ani, complet epuizate. *Știam* că era a unei tinere femei. Nu aș fi putut spune de ce, dar era o certitudine adânc înrădăcinată în mine.

În sfârșit, decorul s-a schimbat radical. Femeile, care fuseseră dezbrăcate, erau împinse într-o încăpere. „Aparatul meu de fotografiat“ era printre ele, atent la ceea ce trăiau ele, perce-pându-le umilința, frigul îndurat și spaima. S-au auzit strigătele unor soldați, s-au închis niște uși, apoi încă un rând de uși în urma lor. Era un întu-neric total și câteva femei au țipat când au înce-put să se audă niște zgomote, ca niște șuierături. Gazul...

Nu am putut să-i spun lui Cathy ce a urmat. Teroa-rea, trupurile care se zbăteau zadarnic, sufocarea. Era prea mult. Brusc, vâlul care servea drept ecran pentru această sinistră proiecție părea să se descompună. Cathy era din nou în fața mea. Avea ochii închiși și lacrimi mari îi cur-geau pe obraji. Cititul aurei se terminase. Acum, trebuiau adunate toate frânturile acelu puzzle, trebuiau înțelese, apoi... tălmăcite. Am stat de vorbă aproape o oră.

Îmi amintesc și acum prima întrebare pe care mi-a pus-o: „De ce toată această emoție? De ce toate lacrimile astea? Nu sunt tristă, dar ceva în mine a fost răscolit...”

Explicația era simplă: plonjasem în memoria profundă a lui Cathy. Avusesem acces la una dintre amintirile *memoriei sale cauzale*, readusesem în conștiința sa imaginile dureroase care îi marcaseră una dintre existențele anterioare, respectiv pe ultima, dintr-un lagăr de exterminare.

Avusese parte, evident, de un sfârșit tragic, într-o cameră de gazare, pe când era încă tânără. Sigur, nu păstrase nicio amintire conștientă despre asta, în schimb sufletul ei nu uitase. El era cel care le transmisese celulelor din corpul ei actual *amintirea sufocării*. O amintire care se manifesta sub forma unui astm, tot atât de persistent pe cât de puternice erau, în adâncul ei, amintirea profundă și spaima legate de asfixiere, o amintire ce fusese reactivată, ca din întâmplare, de împlinirea vârstei de douăzeci de ani.

Scenariul care pentru mine, ca observator, era deja foarte clar a devenit și mai evident când Cathy mi-a povestit detalii despre viața sa: soțul său era de origine germană și l-a întâlnit exact în perioada în care i-au apărut primele crize de astm. În ceea ce o privea pe ea, părinții ei erau polonezi de religie iudaică, religie pe care, mi-a spus, a refuzat să o mai practice... tot cam pe la aceeași vârstă!

Înlănțuirea cauză-efect vorbea de la sine. Spaimetele din memoria ei profundă găsiseră o cale de a se manifesta. Astmul era modalitatea, strigătul lor de alarmă și, în același timp, o supapă de siguranță a organismului.

Șase luni mai târziu, am primit o scrisoare de la Cathy. Îmi mărturisea că, în zilele ce au urmat întâlnirii noastre, plânsese foarte mult, fără să o doară ceva anume și fără vreun motiv concret. Cum spunea ea, parcă un buzunar uriaș de lacrimi reținute s-ar fi spart și ar fi vrut să se golească de tot. De atunci, nu mai avusese nicio criză de astm, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci pentru o atât de lungă perioadă de timp.

Au trecut câțiva ani de atunci și am revăzut-o pe Cathy întâmplător, într-una dintre călătoriile mele... Era perfect sănătoasă.

Am ales să încep cu acest exemplu pentru că situația lui Cathy este deosebit de reprezentativă pentru ceea ce putem numi, fără nicio ezitare, un caz de *maladie karmică* și pentru modul în care trebuie acționat într-o astfel de situație. Este un exemplu atât de tipic, încât aproape că devine clișeu. Găsim aici toate elementele: tulburări de sănătate cărora nu li se dă de capăt și care debutează, aparent, fără niciun motiv, într-un moment anume, cu scoaterea în evidență a unei memorii profunde, *un abces emoțional ascuns* care, odată incizat, lasă să scape lacrimi ce nu mai pot fi stăpânite, dar care duce și la revelarea unor elemente din viața prezentă ce amintesc de unele particularități dintr-o altă viață. În fine, avem o vindecare ce poate fi atribuită depășirii sau dispariției unui traumatism inconștient.

Acestea fiind spuse, de multe ori tocmai tipicul sau, mergând la extreme, tiparul este ceea ce permite progresul în analiză și apoi în înțelegerea unui fenomen.

Firește, există mii și mii de cazuri ca cel al lui Cathy. Pe unele le vei găsi menționate în această carte, tocmai pentru a putea înțelege mai bine mecanismele subtile ale unuia dintre aspectele karmei și ale memoriei celulare.

Având permanent grijă să evit schematizările, sistematizările sau generalizările, cred totuși că a sosit marea clipă de a vorbi deschis despre această chestiune, adică în modul cel mai explicit și mai concret posibil, chiar dacă asta înseamnă o mare provocare într-un domeniu intangibil, ce poate fi interpretat în atât de multe feluri și, de ce să nu o spunem, care este un subiect pe marginea căruia se poate divaga mult.

În căutarea unei noțiuni

Primele mele exerciții practice, regulate, de citire a aurei, precum și studiile mele sistematice referitoare la diferitele manifestări ale aurei umane datează de mai bine de un sfert de veac. În cei patru sau cinci ani care au constituit ucenicia mea autodidactă, am considerat că prezența în viața noastră umană a ceea ce se numește „dimensiune cauzală“ ținea, din punctul meu de vedere, mai degrabă de un concept decât de o realitate accesibilă. Prin „dimensiune cauzală“ eu înțeleg ansamblul de legi care se referă la noțiunea de viață anterioară, adică un bagaj care există în memoria noastră profundă și ale cărui efecte se prelungesc de la o existență la alta. În limbaj modern, s-ar putea spune că un astfel de bagaj reprezintă *banca de date* completă a unei ființe, din momentul în care i-a fost dat Suflul vieții, la începutul Timpului. Chiar dacă suntem de acord cu o astfel de abordare, ea nu rămâne decât un principiu sau o teorie atâta vreme cât nu am trăit noi înșine o experiență în acest domeniu.

Primele mele percepții în lumea aurei cauzale nu s-au manifestat decât atunci când am reușit să stăpânesc suficient de bine apropierea de cele trei aure de bază: eterică, emoțională și mentală.*

Câștigând experiență, câmpul meu vizual s-a lărgit, ajungând să descopere o lumină cu totul aparte și ușor de sesizat în jurul corpului uman, la aproximativ 1,8 metri distanță de acesta. Foarte repede, mi-am dat seama că această emanație se întindea până la aproape 3 metri de corp și că semăna cu un trapez, cu baza mică în sus, peste care era o sferă. Am mai constatat că percepția acestui mare halo

---

* A se vedea Anexa de la finele lucrării. (n. aut.)

geometric era mult ușurată prin fixarea privirii în mijlocul pieptului persoanei care participa la experiment.

Viziunea mea asupra aurei cauzale ar fi putut să rămână în acel stadiu – așa cum se întâmplă cu majoritatea celor care reușesc să distingă contururile –, fără multiplicarea spontană a unui anumit număr de imagini, care mi-au dat de gândit. Într-adevăr, la ce servea perceperea unei influențe cauzale dacă nu conducea spre o dimensiune diferită a ființei? Această emisie, de un alb lăptos și fără nici un alt element suplimentar, nu putea să fie, prin ea însăși, de niciun folos.

Primele experiențe

Prima mea incursiune în realitatea pe care o reprezintă aura cauzală a fost cu o persoană care suferea de dureri extrem de violente la ceafă. Niciuna dintre aurele de bază pe care le-am perceput nu oferea o explicație satisfăcătoare. Prin urmare, mai era *ceva*, *altundeva*, ce trebuia cercetat. Or, a cerceta, în materie de citit aura, înseamnă întotdeauna „a nu te crampona“, a lăsa deoparte orice dorință personală de a vedea și de a înțelege cu orice preț.

Era un bărbat care avea dureri la ceafă, și asta de ani de zile. Stătea la o distanță cam de 4 metri de mine când mi-a apărut aura lui cauzală. Foarte repede și în timp ce privirea mea nu s-a desprins de mijlocul cutiei lui toracice, suprafața aurei lui a început să se unduiască. Parcă ar fi fost străbătută de mici valuri lente, care, aproape imediat, s-au transformat într-un tremur mult mai rapid. După câteva momente, în fața mea nu mai era decât ceva care te ducea cu gândul la o uriașă perdea albă. Aceasta s-a desfășurat la mijloc și așa am început să citesc, pentru prima

dată cu adevărat, o amintire din trecut. Ea mi-a revelat sfârșitul tragic al unui bărbat care a fost dus la eșafod, pentru o execuție publică, în timpul Revoluției Franceze, o scenă dureroasă pe care am reușit totuși să i-o descriu „în direct“ persoanei în cauză. Era evident că trebuia făcută legătura între durerile din ceafă și decapitare, a cărei amintire, adânc înmagazinată, ieșea la iveală.

Unul dintre cazurile cele mai spectaculoase din acea perioadă de început a fost cel al unei femei care voia să-și explice teama, de-a dreptul bolnăvicioasă, față de foc. În plus, persoana respectivă avea ceea ce în genere am numi o pată roșie pe una dintre tâmpile. Și în această situație, aura causală a vorbit. Cu ajutorul unui mare număr de scene, ea a relatat povestea veche de câteva sute de ani a unei femei de origine mongolă, bătută sistematic de soțul alcoolic. Odată, când s-au certat mai tare ca de obicei, acesta, după ce a dat foc la casă, i-a provocat o arsură adâncă la tâmplă cu o bucată de lemn încins. Astfel, aura a revelat imediat originea probabilă a spaimelor ei, precum și pe cea a petei atât de urâte pe care o avea.

Mi-am dat seama repede că fobia față de foc se atenuase considerabil. În ceea ce privește pata roșie, ar fi fost nevoie, din păcate, de mult mai mult decât de o simplă evocare a unui trecut îndepărtat pentru a o face să dispară.

Evident că toate acestea ridică niște semne de întrebare. În primul rând, ce reprezintă, de fapt, acea emanație causală? Este vorba despre un corp în întregul sens al cuvântului? Putem recurge în mod sistematic la citirea ei pentru a învinge niște tulburări persistente sau inexplicabile? Poate fi asta un fel de panaceu prin care să răspundem la o serie de întrebări? În fine, asta dă întotdeauna rezultate? Iar acestea pot fi semnificative?

O bancă de date

Să încercăm, într-o primă fază, să înțelegem ceva mai bine ceea ce reprezintă această deosebită manifestare cauzală, care apare în anumite împrejurări. Pentru cei care s-au aplecat deja asupra anatomiei subtile a ființei umane, vreau să precizez faptul că trebuie făcută o distincție foarte clară între aura cauzală și corpul cu același nume, în sensul că aura este întotdeauna emanația, reflectarea sau prelungirea unui corp și nu trebuie confundată cu acesta. Astfel, după numeroasele observații pe care le-am efectuat, cu cât radianța cauzală este mai depărtată de corpul fizic, cu atât realitatea cauzală, ca organism structurat, îi este interioară corpului fizic.

Ființa cauzală este localizată în inimă. Acum se poate înțelege mai bine de ce am vorbit despre metoda mea, care constă în a fixa cu privirea centrul cutiei toracice a persoanei pe care vreau să o ajut.

Zona inimii unei persoane este cea care ascunde secretul trecutului său. Prin urmare, corpul cauzal își are sălășul în această zonă a organismului. Mai exact, se poate spune că germenii săi sunt localizați în ventriculul stâng al inimii. La el m-am referit când am folosit, ceva mai de vreme, expresia „banca de date“ a persoanei. În unele lucrări este denumit „atom-germene“. Chiar dacă termenul nu este prea elegant și este și destul de rece, aș compara acest atom-germene cu un fel de „microcip“ conectat la sufletul fiecărei ființe și care o urmează, fără greș, de la o viață la alta. Acest element subtil reprezintă memoria absolută a ființei respective, un fel de aparat de înregistrat total, audio și video, conectat în permanență la conștiință și care înmagazinează tot ceea ce trăiește acea ființă. Prin urmare, corpul cauzal și mai ales atomul-germene conțin și

rezumă tot ceea ce suntem noi, în adâncul ființei noastre, dincolo de măștile unor personalități succesive.

Asta înseamnă că la această bancă de date apelăm pentru a readuce la suprafață amintirile, în timpul ședințelor de hipnoză, de *rebirth* (renaștere) sau orice altă metodă de regresie a conștiinței.

Ca în cazul oricărui element sofisticat aparținând unui corp, indiferent care ar fi el, este vorba, prin urmare, de o componentă foarte fragilă, care trebuie abordată cu mare grijă și, totodată, cu mult respect.

Memoria unei ființe reprezintă, într-un fel, ființa în întregul ei, cu traiectoria sa, cu echilibrul său, cu pașii greșiți și cu reușitele ei, cu sensibilitatea sa. Prin urmare, nu putem face apel la o astfel de memorie așa, oricum, nici să o manipulăm cu dezinvoltură și inconsecvență. Vom aprofunda aceste aspecte pe tot parcursul cărții de față.

Pentru a încheia referirile la atomul-germene, baza corpului cauzal, trebuie să precizăm că acesta este transmis de către tată, pe filiera subtilă a procreării. Cu alte cuvinte, calea pe care se transmite este partea eterică a seminței masculine.

Elemente ce nu pot fi controlate

Problema este acum de a ști dacă, pornind de la aceste considerațiuni, se poate preconiza o sistematizare a pătrunderii în aură sau în corpul cauzal pentru a rezolva sau măcar pentru a înțelege anumite probleme de sănătate sau de comportament.

Trebuie să spunem răspicat că, din păcate, nu este chiar așa de simplu. Nu este simplu pentru că există un procent de imprevizibil în orice fel cercetare la nivelul

bagajului karmic al unei persoane. Acest aspect imprevizibil persistă, de altfel, indiferent de metoda de investigație folosită, mai ales dacă aceasta se face cu respect față de acea persoană. Instrumentul meu de lucru fiind citirea aurei, mă voi rezuma strict la experiența mea personală.

Este evident faptul că a întredeschide o cale de acces spre memoria profundă a unei ființe înseamnă a pătrunde în intimitatea sa cea mai ascunsă. Și asta nu se poate face fără acordul total al acesteia. Și spun „total“ în sensul riguros al cuvântului!

Evident, atunci când o persoană solicită să i se citească aura, demersul său este unul voluntar și presupune, prin urmare, consimțământul său categoric. Totuși, natura umană este atât de complexă...

Iată un caz dintre altele o sută.

Solange este o sexagenară care suferă, de foarte multă vreme, de insomnii. De mai bine de douăzeci de ani, spune ea, îngHITE în fiecare zi un pumn de somnifere. I-am analizat deja aura, dar căutările mele nu au scos în evidență decât unele elemente minore, care nu aduc rezolvarea problemei. Ea însăși este cea care ridică problema unui posibil handicap, provenind dintr-o existență anterioară. Și atunci am căzut de acord, la cererea ei, să facem o citire a aurei cauzale.

Solange este un spirit deschis și chiar se bucură de ocazia care i se oferă.

La început, totul se prezintă foarte bine. Vălul timpului se destramă și scene aparținând unui trecut foarte îndepărtat prind viață sub ochii mei. Eu le comentez pentru ea, pe măsură ce acestea trec prin fața mea, dar, dintr-odată, „filmul“ se întrerupe și se lasă cortina. Solange este din nou în fața mea, cu spatele spre zidul alb. Toate